

A Kúria ifj. dr. Horváth Ferenc ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Lőrincz László ügyvéd által képviselt alperes ellen rendkívüli felmondás jogellenességének megállapítása és jogkövetkezményei, valamint leltárhiányra kötelező határozat hatályon kívül helyezése iránt a Debreceni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságnál 2.M.182/2012. szám alatt megindított és másodfokon a Debreceni Törvényszék 2.Mf.21.011/2013/4. számú részítéletével jogerősen elbírált perében az említett másodfokú határozat ellen az alperes által előterjesztett felülvizsgálati kérelem és a felperes által előterjesztett csatlakozó felülvizsgálati kérelem alapján - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

i t é l e t e t:

A Kúria a Debreceni Törvényszék 2.Mf.21.011/2013/4. számú részítéletét abban a részében amelyben helybenhagyta a Debreceni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2.M. 182/2012/14. számú ítéletének a rendkívüli felmondás jogellenességének megállapítására és az alperes marasztalására vonatkozó rendelkezését hatályában fenntartja, abban a részében amelyben az elsőfokú ítéletnek a leltárhiány részbeni megfizetésére kötelező határozat hatályon kívül helyezése iránti keresetet elutasító rendelkezését hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és új határozat hozatalára utasította nem érinti, a felperes csatlakozó felülvizsgálati kérelmét hivatalból elutasítja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a magyar államnak felhívásra 134.160 (százharmincnégyezer-százhatvan) forint felülvizsgálati eljárási illetéket. Az ezt meghaladó felülvizsgálati eljárás illetékét az állam viseli.

I n d o k o l á s

A közigazgatási és munkaügyi bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes az alperes jogelődjénél 1981-ben létesített munkaviszonyt, majd az alperessel 1999. március 13-án kötött határozatlan időre szóló munkaszerződést eladó munkakörre, munkavégzésének helye a h.-i 112. számú ABC üzlet volt.

A felek a munkaszerződést 2011. szeptember 1-jén közös

meg egyezéssel akként módosították, hogy a felperes havi személyi alapbére 98.000 forint lett, az eltöltött idő és a munkabér arányában pedig az üzletben foglalkoztatott munkavállalókkal közösen a leltárhiányért teljes anyagi felelősséget vállalt.

A 2010. október 29. napjától kezdődő leltáridőszak vonatkozásában a felperes a munkatársaival együtt csoportos leltárfelelősségi megállapodást kötött avval, hogy annak maximális összegét a leltáridőszak alatt kifizetett bér hat havi átlagában határozták meg.

A 2010. október 29-től 2011. december 31. napjáig tartó leltáridőszakban a h.-i ABC-ben kifejezetten pénztáros munkakörben senki nem volt foglalkoztatva, de a pénztárosi feladatokat döntően a felperes látta el azzal, hogy a boltban egyidejűleg dolgozó három-négy alkalmazott közül bárki kezelhette a pénztárgépet abban az esetben is, ha a felperes a boltban tartózkodott, de éppen más feladatot látott el.

A leltáridőszakban a perbeli üzletben 4.625.570,5 forint leltárhiány keletkezett, amelynek a normalizált hiány összegével csökkentett nettó értéke 3.659.365,5 forint volt. Az alperes a 2012. január 27-én kelt határozatával a felperest 576.555 forint leltárhiány megfizetésére kötelezte, egyidejűleg tájékoztatta a jogorvoslat lehetőségéről és módjáról.

A leltárhiány okának feltárására az alperes részletes vizsgálatot rendelt el, amelynek során megállapította, hogy a leltáridőszak alatt több alkalommal megsértették a pénztárgépbe történő téves beütés esetén alkalmazandó (stornó) szabályokat, az áfakulcsok beütésével és a készpénzfizetési számlák kiállításával kapcsolatos előírásokat. Az alperes a vizsgálat eredménye alapján 2012. február 2-án az eladó munkakörben foglalkoztatott felperest írásbeli munkáltatói figyelmeztetésben részesítette.

A megállapított szabálytalanságokra tekintettel Sz.-né A. E. J. 2012. február 15-én „csomagellenőrzést” tartott a számú ABC-ben, ahol aznap a pénztárosi teendőket a felperes látta el. A csomagellenőrzés során a felperes 1 kg félbarna kenyér és 1 db Coop tejföl fogyasztói árát 18 %-os áfakulcs helyett 27 %-kal ütötte be a pénztárgépbe.

2012. február 22-én az alperes a felperes kérelmére a leltárhiány megfizetésére 24 havi részletfizetést engedélyezett avval, hogy a felperes a megállapodás aláírásával egyidejűleg a megtérítési összeget mint tartozást elismerte, a határozattal szemben a keresetindítási jogáról lemondott.

Az alperes a leltárhiánnyal, illetve az annak vizsgálata folytán

feltárt szabálytalanságokkal összefüggésben előbb 2012. január 11-én, majd február 28-án is meghallgatta a felperest, majd az utóbbi meghallgatás napján kelt határozatával a felperes munkaviszonyát rendkívüli felmondással megszüntette. Az intézkedése indokolása szerint az alperesnél hatályban lévő kollektív szerződés alapján a leltárhiány mértéke önmagában megalapozza a rendkívüli felmondást. A 2012. február 22-ei megállapodásra tekintettel az alperes a felperessel szemben e vonatkozásban súlyos munkaügyi szankcióval nem élt. A leltárhiány okának megállapítása érdekében végzett részletes vizsgálat során feltárára került, hogy a felperes a stornózás szabályait számtalan alkalommal megszegte, a tételek törléséről a boltban jelenlévő felettesét nem értesítette, továbbá a stornóblokkokat a napi pénztárjelentéshez nem mellékelte, emiatt 2012. február 2-ai keltezéssel írásbeli figyelmeztetésben részesült. A határozat tartalmazta a 2012. február 15-én történeteket is.

A rendkívüli felmondás indokolása utalt arra is, hogy a szabálytalanságok olyan rendszeres, súlyos, a munkaadó károsodásához vezető történéseket mutatnak, amelyek megalapozzák a munkavállalóval szembeni teljes bizalomvesztést. A csomagellenőrzés által feltárt mulasztás olyan súlyos fokú, amely az előzményeket is értékelve lehetetlenné teszi a munkavállalóval történő további együtt dolgozást. Az alperes súlyosító körülményként értékelte, hogy a felperes, mint hosszú ideje pénztárosként dolgozó személy, a pénztárkezelés szabályait rendszeresen megszegte, az áfakulcsokat a munkaadó rovására jogellenesen alkalmazta.

A felperes a keresetében a rendkívüli felmondás jogellenességének megállapítását és - munkaviszonya helyreállításának mellőzésével - az egyéb jogkövetkezmények alkalmazását, továbbá a leltárhiány megfizetésére vonatkozó határozat hatályon kívül helyezését, és az alperes új munkáltatói igazolás kiadására történő kötelezését kérte.

Keresetében arra hivatkozott, hogy nem pénztáros munkakörben volt foglalkoztatva, és amellet, hogy a munkaideje nagyobb részében ezt a feladatot látta el, nemcsak a leltáridőszakot megelőzően és azt követően, hanem a leltáridőszakban is előfordult, hogy a boltban tartózkodása esetén más személy kezelte a pénztárgépet. Álláspontja szerint gyakorlatilag nem lehet megállapítani, hogy mely időpontban ki volt a pénztáros, és ki ütötte be az adott esetben téves áfakulcsokat, illetőleg ki vétett a stornózási szabályok ellen, ebből kifolyólag a rendkívüli felmondás indokolásának ezen része valótlan. Utalt arra, hogy a stornózás szabályainak megsértéséért 2012. február 2-án írásbeli figyelmeztetésben részesült, ezt követően pedig 2012. február 15-én valóban elkövette a téves áfabevétést, de ennek okaként a rendkívül feszült és bizonytalan helyzetet jelölte meg. Arra is hivatkozott, hogy ezen szabályszegést a munkáltató sem értékelte olyan súlyúnak, amely

akár az írásbeli figyelmeztetést is megalapozta volna.

Az alperes a kereset elutasítását kérte.

A Debreceni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a 2.M.182/2012/14. számú ítéletével megállapította, hogy az alperes 2012. február 28-án kelt rendkívüli felmondása jogellenes. Kötelezte az alperest 1.130.495 forint elmaradt munkabér, 144.940 forint felmentési időre járó átlagkereset, 579.762 forint végkielégítés, 773.016 forint kártérítés, valamint 44.802 forint perköltség megfizetésére, ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

Ítéletének indokolásában a rendkívüli felmondás körében rögzítette, hogy a perben nem vitatottan tényleges pénztáros munkakörben a ... számú ABC-ben senki nem volt foglalkoztatva. Azt a tényt, hogy a pénztárosi feladatokat nem kizárólag a felperes végezte, nemcsak saját előadása, hanem G. I. alperesi ügyvezető, valamint B. I.-né és Sz.-né A. E. J. tanúk vallomása is alátámasztották, amelyek szerint gyakorlatilag utólag rekonstruálhatatlan rendszerességgel az éppen a boltban tartózkodó más alkalmazott is lehetett pénztáros, akár a felperes jelentétében is. Az elsőfokú bíróság következtetése szerint a jelenléti ívek, a pénztárszalagok, továbbá az egyéb rendelkezésre álló dokumentumok alapján ítéleti bizonyossággal nem lehet megállapítani, hogy a felperes sértette-e meg, ha igen mikor, hányszor és milyen módon a stornózás, a készpénzfizetési számla kiállítása, illetőleg az áfa-beütés szabályait.

A közigazgatási és munkaügyi bíróság azt a körülményt is értékelte, hogy a leltáridőszak vonatkozásában feltárt, addig megismert szabálytalanságokat az alperes sem tekintette a rendkívüli felmondást megalapozó mulasztásoknak, ahogy önmagában a 2012. február 15-ei téves áfa-beütést sem. A felperesnek a szubjektív határidőt megelőzően elkövetett kötelezettségszegései a rendkívüli felmondás alapját nem képezhetik, de a munkaviszony megszüntetése körében az irányadó bírói gyakorlatra tekintettel figyelembe vehetőek voltak.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint, mivel a leltáridőszakban történt szabálytalanságok ítéleti bizonyossággal nem hozhatóak összefüggésbe a felperes magatartásával, valótlán a rendkívüli felmondás azon indoklási része, hogy a felperes a stornózás szabályait számtalan alkalommal megszegte. Az ezen indok hiányában fennmaradó, a 2012. február 3-ai készpénzfizetési számlával és a 2012. február 15-ei szabálytalansággal összefüggésben a felperessel szemben az alperes szankciót nem alkalmazott, ezek ismeretében még 2012. február 22-én a leltárhiány megfizetésére részletfizetési megállapodást kötött, majd valamennyi körülmény mérlegelése után hozta meg a perben sérelmezett munkáltatói intézkedést. Az alperes

ugyanakkor a rendkívüli felmondás felperes által vitatott indokának valóságát bizonyítani nem tudta, így az indoklás részben nem valós, ebből kifolyólag pedig összességében a bizalomvesztésre alapított rendkívüli felmondás okszerűtlen, vagyis jogellenes.

A peres felek fellebbezése alapján eljáró Debreceni Törvényszék a 2.Mf.21.011/2013/4. számú részítéletével az elsőfokú bíróság ítéletének a rendkívüli felmondás jogellenességének megállapítására és az alperes marasztalására vonatkozó részét helybenhagyta, a leltárhiány részbeni megfizetésére kötelező határozat hatályon kívül helyezése iránti kereset elutasítására vonatkozó részét hatályon kívül helyezte, és ebben a körben az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította.

A törvényszék az ítéletének indokolásában a rendkívüli felmondás jogellenessége vonatkozásában előterjesztett alperesi fellebbezésre tekintettel kiemelte, hogy az eljárás során maga az alperes sem vitatta, hogy a leltárhiány és a stornózás szabályainak megszegése körében a rendkívüli felmondás elkészült. A törvényszék álláspontja szerint a rendelkezésre álló adatok alapján kétséget kizáróan nem volt megállapítható, hogy a pénztárkezelésre vonatkozó szabályokat kizárólag a felperes szegte meg, mert az alperes és a tanúk is alátámasztották, hogy a felperes jelenlétében a pénztárban más munkavállaló is végzett tevékenységet. A törvényszék hangsúlyozta, hogy a perben nem nyert bizonyítást, hogy a perbeli üzletben dolgozó munkavállalókkal az alperes a pénztár- és pénzkezelésre vonatkozó szabályokat, azok adminisztrálását, pénzügyi-számviteli vonzatait megismertette, és arra sem szolgáltatott semmilyen adatot, hogy ezen szabályok betartását a boltvezető ellenőrizte, az ellenőrzési kötelezettség elmulasztása pedig a terhére esett.

A törvényszék kifejtette, hogy önmagában az a tény, hogy a felperes munkaidejében került feltárássra stornózási vagy téves általános forgalmi adó beütés, nem feltétlenül eredményezi a felperes kizárólagos felelősségét arra tekintettel, hogy a pénztárgépet nem kizárólagosan kezelte. A bizonyítási eljárás adataiból, így különösen Sz.-né A. E. J. tanúvallomásából az is megállapításra került, hogy a csatolt készpénzfizetési számlákból a felperes kizárólag a 2012. február 3-ai keltezésűt írta alá, és a tanúvallomás azt is igazolta, hogy a február 15-ein kívül más hiányosságot a felperes munkájában a tanú nem tapasztalt.

A törvényszék rögzítette, hogy 2012. február 15-én a felvett ... sorszámu jegyzőkönyv a 2012. február 3-ai dátummal kiállított készpénzfizetési számla vonatkozásában semmilyen megállapítást nem tartalmazott, és ebben a körben a tanúvallomás azt támasztotta alá, hogy nem a számla, hanem a pénztárblockk volt hibás. Bizonyítást nyert az is, hogy a felperes 2012. február 15-én tévesen ütötte be két terméknel az általános forgalmi adó kulcsot, amely a

pénztárzárásnál 22 forint többletet eredményezett.

A törvényszék megállapította, hogy a rendkívüli felmondás indokai tekintetében a bizonyítási kötelezettség az alperest terhelte, amelynek sikerrel nem tett eleget. Nem igazolta a rendkívüli felmondás azon hivatkozását, hogy a felperes rendszeresen megkárosította az alperest, ezt sem az okiratok, sem a tanúvallomások nem támasztották alá, mivel a készletet és a pénztárgépet több munkavállaló kezelte, kizárólag felperes felelőssége teljes bizonyossággal nem volt megállapítható. A munkáltatói intézkedésben hivatkozott bizalomvesztés a nagymértékű leltárhiányon alapult, annak kialakulása azonban még a munkáltató álláspontja szerint sem kizárólag a felperes terhére esett, hiszen annak megfizetésére a perbeli üzlet minden munkavállalóját kötelezték.

A 2012. február 3-ai és 15-ei szabálytalanság körében megállapította, hogy azok olyan csekély súlyú kötelezettségszegések voltak, amelyeknél a felperes részéről sem szándékosság, sem súlyos gondatlanság nem volt megállapítható, így nem adott alapot a legsúlyosabb munkáltatói intézkedés, a rendkívüli felmondás gyakorlására sem. Mindezekre tekintettel a rendkívüli felmondás jogellenessége körében hozott elsőfokú ítéletet a törvényszék helybenhagyta.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének a leltárhiány megfizetésére kötelező határozat hatályon kívül helyezése iránti kereset elutasítására vonatkozó részét a Pp. 252.§ (3) bekezdése alapján hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és új határozat hozatalára utasította.

Az alperes a felülvizsgálati kérelmében a rendkívüli felmondás jogellenességének megállapítása és jogkövetkezményei iránti jogerős döntéssel szemben kérte „új határozat meghozatalát, a felperes keresetének elutasítását” valamint a felperes perköltségben történő marasztalását.

Álláspontja szerint a felek előadása és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékok egybevetése alapján tényként állapítható meg, hogy a perbeli időszakban, amikor a felperes munkavégzés céljából az alperesi üzletben tartózkodott, a pénztárt kizárólagosan kezelte. Ennek tényét a felperessel a rendkívüli felmondást megelőzően felvett jegyzőkönyvben tett nyilatkozata és munkatársai tanúvallomásai is alátámasztották. Az általa csatolt jelenléti íveken percnyi pontossággal feltüntetetésre került a munkavállalók munkahelyre érkezése és távozása. Amikor a felperes munkanapján ebédelni ment, az érkezés és távozás rovatban két időpont szerepel. Az eljárás során ezen túl a pénztár kontrollszalagokat fénymásolatban benyújtották. Ezek a vevők

részére adott blokkoknak egybefüggő indigós másolatai, így azon minden egyes vásárlás az időpont rögzítésével feltüntetésre került. A jelenléti ívek és a blokkon szereplő időpontok egybevetésével pedig megállapítható, hogy az alperes a vásárlás időpontjában az üzletben dolgozott, és a blokkon szereplő tételeket ő üttötte be.

Az alperes álláspontja szerint a felperes által elkövetett szabálytalanságok igen súlyos fokúak, és a rendkívüli felmondásra nyitva álló határidő előtti időszakra feltárt esetek a felmondás indokoltságát támasztották alá (BH 1999.332). Kifejtette, hogy az alperesi vizsgálat során feltárt szabályszegések egy része a stornózással függött össze.

E körben részletes előadást tett a felperesi kötelezettségszegés bizonyítására.

Az alperes szerint a felperes a kézzel kiállított készpénzfizetési számlákon rögzített vásárolásoknál is szabálytalanságot követett el, mert a felperes az egy összegben történő beütéssel megsértette a vonatkozó pénztárkezelési adószabályokat, másrészt több alkalommal több terméket a rá érvényesnél magasabb áfakörben vitt be, ezzel megkárosította az alperest.

Ezen sorozatos szabálytalanságokra tekintettel a felperest az alperes 2012. február 2-án kelt levelében munkáltatói figyelmeztetésben részesítette, és felhívta a figyelmét arra, hogy a szabályok megsértése munkajogi szankcióhoz vezethet. Ennek ellenére 2012. február 3-án a felperes a dohányárakra érvényes áfakörön kívüli termékkörbe 120 forintot üttött be a pénztárgépbe, amely lehetetlen, ugyanis a boltban ilyen olcsó dohánytermék nem volt, ezt követően február 15-én ismételten hibás áfakulccsal üttötte be a vevő által megvásárolt termékeket.

Az alperes álláspontja szerint a felperes kötelezettségszegései súlyos mértékű gondatlanságból eredtek, amelyek megalapozták a bizalomvesztést, és munkaviszonyának rendkívüli felmondással történő megszüntetését.

Az alperes álláspontja szerint az eljáró bíróságok az ügy során feltárt tényeket nem teljes körűen, a maguk összességében vették figyelembe, hanem azokat egyoldalúan a felperes javára szólóan ragadták ki és mérlegelték. Mivel több, a felperesi állítást alátámasztó tanú vallomása ellentétben állt más tanúk vallomásával és magával a felperes korábbi nyilatkozatával is, az ellentmondás feloldását szembesítés útján lett volna szükséges megkísérelni a Pp. 173. § (4) bekezdése alapján.

Kifejtette, hogy amennyiben a bíróságok számára az alperesi üzlet működési mechanizmusának feltárásához a felperesi mulasztások súlyosságának a megítéléséhez szakértői vélemény beszerzésére lett

volna szükség, ezt a bizonyítási teherre vonatkozó tájékoztatás keretében szükséges lett volna jelezni a Pp. 3. § (3) bekezdése szerint.

A felperes a jogerős ítélet ellen csatlakozó felülvizsgálati kérelmet és felülvizsgálati ellenkérelmet terjesztett elő.

A felperes a csatlakozó felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítéletnek a leltárhiány megfizetésére vonatkozó rendelkezésének hatályon kívül helyezését kérte a Pp. 275. § (4) bekezdése alapján, továbbá kérte annak megállapítását, hogy az alperesnek a felperest hat havi átlagkeresetnek megfelelő összegű leltárhiány megfizetésére kötelező határozata jogszabálysértő, a bekövetkezett leltárhiányért a felperes érvényes munkaszerződésének rendelkezése alapján legfeljebb három havi átlagkeresetével felel.

A felperes a felülvizsgálati ellenkérelmében a rendkívüli felmondás körében a jogerős ítélet „helybenhagyását” kérte.

A Kúria a felülvizsgálati kérelmet és a csatlakozó felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A felülvizsgálati kérelem megalapozatlan, a csatlakozó felülvizsgálati kérelemnek az abban előterjesztett körben nincs helye.

A Pp. 272. § (2) bekezdése szerint a felülvizsgálati kérelemben meg kell jelölni azt a határozatot, amely ellen a felülvizsgálati kérelem irányul, azt, hogy a fél milyen tartalmú határozat meghozatalát kívánja, továbbá elő kell adni - a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely megjelölése mellett -, hogy a fél határozat megváltoztatását milyen okból kívánja.

Az alperes a felülvizsgálati kérelmében ugyan kifogásolta a rendelkezésre álló bizonyítékok mérlegelését, azonban e körben megsértett jogszabályhelyre nem hivatkozott, nem jelölte meg a Pp. 206. § (1) bekezdésének megsértését, ezért a Kúria a jogerős ítéletben foglalt tényállást irányadónak tekintette, a rendelkezésre álló bizonyítékok felülmérlegelésére jogszabályi lehetőség nem volt.

Az alperes a felülvizsgálati kérelmében megalapozatlanul hivatkozott a Pp. 173. § (4) bekezdésének megsértésére, ugyanis önmagában a felek előadásának és a tanúk vallomásának ellentmondásai nem teszik szükségessé a szembesítés alkalmazását, az eljáró bíróságok a rendelkezésre álló bizonyítékokat a Pp. 206. § (1) bekezdése alapján szabadon mérlegelhették.

Az eljáró bíróságok nem sértették meg az alperes által hivatkozott Pp. 3. § (3) bekezdésében foglaltakat sem. A rendkívüli felmondás indokolásának bizonyítása a perben az alperest terhelte, e körben pedig az elsőfokú bíróság a Pp. 3. § (3) bekezdésében foglalt tájékoztatási kötelezettségének eleget tett. A tájékoztatási kötelezettség körében a bíróságnak kizárólag az eljárásjogi jogokra és kötelezettségekre kell figyelmeztetni a feleket, meg kell határozni a feleket terhelő bizonyítási kötelezettséget, azonban ennek módjáról - esetleges szakértő kirendelésének szükségességéről - a jogi képviselővel eljáró alperest nem volt köteles tájékoztatni. Mindezek alapján a hivatkozott jogszabálysértések okán a jogerős ítélet nem jogszabálysértő, ezért a rendkívüli felmondás jogellenességének megállapítása és jogkövetkezményei tárgyában a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta, ezt meghaladó rendelkezését nem érintette.

A másodfokú bíróság a leltárhiány megfizetésére kötelező alperesi határozat tárgyában az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezte és ebben a körben az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította. A Pp. 270. § (2) bekezdése szerint a jogerős ítélet, vagy az ügy érdemében hozott jogerős végzés felülvizsgálatát kérhetik a felek. Miután a hatályon kívül helyező végzés a törvény taxatív felsorolásában nem szerepel, és az ügyet érdemben nem dönti el, nincs helye felülvizsgálatnak a másodfokú bíróság hatályon kívül helyezésről rendelkező határozata ellen (BH1996.43.).

A fentiekre tekintettel a Kúria a felperes csatlakozó felülvizsgálati kérelmét a Pp. 273. § (1) bekezdése alapján hivatalból elutasította.

Mivel az alperes felülvizsgálati kérelme megalapozatlan volt, a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján köteles a felülvizsgálati eljárás illetékének megfizetésére.

Budapest, 2014. szeptember 3.

Dr. Stark Marianna s.k. a tanács elnöke, Szolnokiné dr. Csernay Krisztina s.k. előadó bíró, Sipőczné Dr. Tanczos Rita s.k. bíró

A kiadmány hitelével:

kúriai tisztviselő